

Debbie Eshel

Touching upon Light

Debbie Eshel's works, in her own words, touch upon light. It is the light emanating from her, as well as the light that dawns on her consciousness from a higher place - the light of inspiration, the mirrored light, the light of clarity and plenty. This dialogue with different light sources comes together in a swirl of soft, incandescent, transparent and opaque colors, with ethereal images that merge in with color systems and seem to be randomly created from within and into themselves.

The paintings are evocative of color wheels or color fountains; mellow, flowing, merging, plowing depths. These depths, which may be the painting's own, seem to hint at the soul's deep, its sources, which spring forth to the painting's surface, as a vivid symphony with its own tune, or as images borrowed from the physical reality. These, as in meta-real dream reality, seem uncanny, as if hailing from a world that is at once familiar and strange.

Eshel, as she describes it, looks deep inside and retrieves the scene she finds there. This introspective process sets off a voyage

of "dialogue between the conscious and unconscious", which recounts itself to the painter, unfolding for itself as well as for her to see, in real time, as it happens. The discourse between the painting's surface, the color system, and the brush under the commanding, commanded hand takes form and asserts a new order, an organized structure of figurative and colorful systems, which does not know it exists until it materializes on canvas.

These works, with their unique light, radiate with atmosphere, mental processes, transient, momentary instances of truth - contemplation; an expression that renders the internal in a familiar, concrete external object, whether in a final product - the painting as an object, or as images incorporated into the works (a flower, a womb, a woman, human figures, etc.)

The rules that govern the painting come together and about through the inner law of a roaming spirit, guiding and guided by imagination, which the work summons to the ritual-like encounter that can be described as 'painting time'. In these moments, time becomes 'psychological time'.

Painting, unlike, say, literature, is meant to capture a single moment frozen in time, where all elements exist side by side within the same space. In so doing, it offers a visual summary of different complex internal processes that acquire expression and interpretation. Hence 'painting time', which is also the duration of the viewer's reception, becomes 'psychological time', the time experienced by the consciousness. The materials of materialization employed by this painting work are physical, palpable and visible, yet the painting's wells flow with materials of the mind and spirit. This collection of paintings contains voyage pieces, stations along the way, in a journey of the soul, where every product is a stop along a seemingly endless road.

dr. Nurit Cederbuim

מידעון

דבי אשל

נוגעת באור

עבודותיה של דבי אשל נוגעות באור ועוסקות בו, כלשונה. זה האור הנובע מתוכה כמו גם האור המגיע אל תודעתה ממקום גבוה - אור ההשראה, אור המראות, אור הבהירות והשפע. דיאלוג זה עם מקורות אור שונים, מתאחד במערבולת צבעים רכים, זוהרים, שקופים ואטומים, ודימויים אווריריים המתמזגים עם מערכות צבע, כמו נוצרו באקראי מתוכם ואל תוכם.

הציורים מעוררים תחושה של 'מעגלי צבע' או 'מזרקות צבע', רך, נשפך, מתמזג, ומייצר עומקים. נראה שעומקים אלה הנראים כמעמקי הציור, מרמזים למעמקי הנפש ומקורותיה, הבוקעים אל מצע הציור לעתים כסימפונייה צבעונית אשר מנגינה לה משל עצמה ולעתים דימויים הלקוחים מתוך המציאות הפיזית. אלה כמו במציאות על-מציאותית של חלום, נראים מוכרים וזרים, כמו באים בו זמנית מעולם מוכר, ועם זאת אחר.

אשל "מתבוננת פנימה ושולפת את המראה שנמצא שם", כפי שהיא מציינת, ובתוך תהליך התבוננות פנימי זה מתחיל מסע "דיאלוג בין המודע לתת המודע". מסע שמספר לציירת את עצמו, ואשר מתגלה לעצמו כמו לציירת בזמן אמת ובזמן ההתהוות. השיח בין מצע הציור, מערכת הצבעים, והמכחול המבצע תחת פיקוד היד המובילה והמובלת, נרקם ונבנה ומנכיח סדר חדש, מבנה מאורגן של מערכות צורניות וצבעוניות, שעד שלא עלה על בד הציור, לא ידע על קיומו.

עבודות אלה מקרינות באורם המיוחד אווירה, תהליכים נפשיים, מצבים רגעיים של רגעי אמת - התבוננות - מבע ההופך את הפנימי לאובייקט חיצוני ממשי מוכר, אם זה בתוצר הסופי שהוא ציור כאובייקט, ואם זה בדימויים המשולבים ביצירות (פרח, רחם, אשה, דמויות ועוד).

חוקי הציור נבנים ומתגלים מתוך החוק הפנימי של רוח היוצרת, המסיירת, מדריכה ומודרכת על ידי הדמיון אותו היא מזמנת אליה כאל המפגש הטקסי אותו אפשר לתאר כ 'זמן ציור'. אלה הם רגעים שהזמן הופך להיות 'זמן פסיכולוגי'.

הציור בשונה מהספרות, למשל, אמור להציג רגע אחד של זמן מוקפא, ובו כל מרכיביו מתקיימים סימולטנית זה בצד זה בתוך מרחב אחד. כך הוא למעשה מסכם באופן חזותי תהליכים פנימיים מורכבים ושונים אשר קיבלו ביטוי ופרשנות. מכאן 'זמן הציור', שהוא גם משך הקליטה של הצופה, הופך להיות 'זמן פסיכולוגי', שהוא הזמן שנחוה בתודעה.

זהו ציור שאמצעי השימוש והמימוש שלו הם חומרים פיזיים, גשמיים, מוחשיים ונראים, אך מקורות המבוע שלו הם חומרי הנפש והרוח. אוסף ציורים אלה הם ציורי מסע, תחנות בדרך, כשהמסע הוא מסע הנפש, בו כל תוצר הוא תחנת ביניים במסע שנראה כאין סופי.

ד"ר נורית צדרבוים

